

N:o 30.

Ser
Nya Visor.

Den första:
Om Fransk-Tyska kriget.

Den andra:
Stockholms nya Bewäringswisa.

Den tredje:
Sandals kanon.

Den fjerde:
Kärlekswisa.

Den femte:
En wisa jag nu sjunga will, x.

Den sjette:
Ebba Brahes klagan.

Pris: 10 öre rmt.

Sala, tryckt hos G. A. Lindgrén, 1871.

Den första:

Om Frank-Tyska kriget.

1. Säg, hwad är det som gör Att ett stridörp man
hör I den lugna och fredliga dal? Hvarför skall mån-
gens hopp, Uti ungdomens knopp, Utaf mannen med lian
mejas af.

2. Jo, det makten blott är, Som fått råda wår
werld, Och Napoleon och Wilhelm, de två. Utaf men-
niskors blod, Wisja wisa sitt mod, För att en gång belö-
ningen få.

3. Fransman', tappert och rätt, Stred wid Sedan
och Metz, För sin ära och fädernesland, Men Napoleon
med hast Wille ta' sig en rast, Såsom fånge wid fiendens
strand.

4. Han sitt folk öfvergaf, Då han ej fann sin graf,
När han sökte i striden den få. Mot berättning hans plan
Blef ett intrasladt garn; Dertför tystarne jubla också.

5. Uti Tyskland han går, Kanske faller en tår För
sitt offrade trofasta folk. Som en härjande nöd Och en
förtidig död, Genom honom, som dem hafwer såldt.

6. Tysken framgång har haft, Med en mångdubbel
kraft Han till kärnan af Frankrike trängt. Wid Paris
han nu är, Men dock mycket besvär Kanske får han ju
der så befängdt.

7. Hwarje hjerta i brand Står för Frankrikes land
Och en känsla af hopp man det ger, Samt för enkor och
små, Som sitt stöd mistat få, Man ej sorgen skall trycka
nu ber.

8. Krigets fasor och nöd Gjordt blott serger och död,
Hvem skall en gång få swara dertför? Det är afund och
swek, Som tillställt denna lek, I wårt minne det länge
lefwa tör.

9. Utaf hunger till sist, Sent Bazaine' helt förwißt,
Med de fina, så modige män, Nu åt tyskarnes här Inwid
Mig gaf sitt swärd, För att råka Napoleon sin vän.

10. Mätte freden här bo Och wårt Sverige ge ro,
Många fälla och lyckliga da'r! Men kommer kriget en
gång, Wi må sjunga den sång, Såsom fordom i minnet
är qwar!

11. Hell dig Swea och Rung, Af båd' gammal och
ung! Vår Carolus må lefwa i Nord! Än skall gossarne
blå Emot dödarne gå, Lefwe Sverige wår fädernejord!

Den andra:

Stockholms Nya Bewäringswijsa.

1. I Stockholm der bodde den wackraste flicka, tra-
lalala tralalalalalila. Hon sig så artigt mot gossarne
sficka, tralalala tralalalalalila; Så gångar hon sig till
Rasberg, Der möter hon en som war bleker till färg, tra-
lalala tralalalalalila.

2. Han artigt uppå sköna jungfrun helsar :: Får
jag ej lof att göra jungfrun sällskap :: Uti skogen, till att
plocka bär, Så långt wi nu är att ingen det ser, ::

3. Men när de hade gått en stund att spatsjera ::
Så började han så nått att kurtisera, :: Så sannt som
du din barndom har, Så säkert har jag min kärlek qwar, ::

4. Min barndom som jag burit hafwer :: Uti fem-
ton år och några dagar :: Men nu är den ifrån mig
gången, Uti gröna lunden wid aftonfången ::

5. Men tänk om någon detta får weta :: Kanhända
ej ungmö jag då fick heta, :: Men tänk om någon det
weta får, Rapporten då till alla strart går, ::

6. Men dagen den är nu framliden :: Och solen den är från oss skriden :: Men nu är det tid att gå till sta'n. Men jag får förargelse, wist uppå da'n, ::

Den tredje:

Sandals kanon.

1. En yufelig wisa jag önskar att sjunga Med anda, med kraft och med själ och med tunga, Med hjerta, med strupe, med röst och med ton, Om en som blef toffig i Sandals kanon.

2. Det war just en flicka som bodde på söder Som mistat båd' fader och moder och bröder, För alla war gångna till himmelens zon, Precis som åt fanders, herr Sandals kanon.

3. Och flickan på söder, hon hette Fredrika, Och plågade ofta i Dagbladet kika. En dag war hon inne hos hökarn i bo'n Och då fick hon läsa om Sandals kanon.

4. Hon läste; att den som sig wille begifwa Till Danwiken, skulle ett slughufwud blifwa, Om blott man sig ställde och titta från bron På båten som sprängdes af Sandals kanon.

5. Och flickan satt på sig den sötaste minen, Och kostan och kjolen och så krinolinen. Till Danwiken tog hon sig sedan motion, Men såg hwarken båt eller Sandals kanon.

6. Se saken war den, att midt opp uti flåten, Så kom sjelfwa fan och sig satt uti båten. Och folket dershör i land måste ron, Se'n gaf det på båten herr Sandals kanon.

7. När detta war gjordt börja mängden att hurra, Och sedan så gick det precis som en snurra Att bära

framåt uti likprocessjon Din håle och båten och Sandals fanon.

8. Men slickan hon stannade wid hospitalet, Det war ju naturligt när allt gick så galet. Och ännu så står hon och tittar från bron, Men slug blir hon aldrig på Sandals fanon.

9. Och denna här wisan en smed hafwer diktat, Som uti polisen för oljud har pliktat, För när han war ute och såg på fanon, Så war han på kulan, den dumma kalfon.

Den fjerde:

Kärleksvisa.

1. O du min wän, som står i blommans fägring, Liffom en ros den nyß upprunnen är. Tag mot en rad som tecknas af en yngling, Som nu sitt namn för dig ej nämna will.

2. Nog wet jag att jag är af dig förskjuten, Men hwarför det wet inte jag. Så lång som en wecka för blir nu minuten, Lång som en wecka för blir nu en dag.

3. Hvad är mitt brott, hvad har jag mot dig bruttit, Som nu så hårdt skall straffas utaf dig. I grafwens rum jag önskar wara sluten, Ty endast der fins ro och tröst för mig.

4. När du hör klokan sista slaget klämta, Då du får weta att jag kämpat ut, Gå till min graf och der dig litet hämta Och se'n på mulen några tårar ljut.

5. För kom ihåg, när som jag kom så gerna Till dig, o dig uti din öppna famn, Hur glad jag war när jag i dina armar Gick hwila och der hwiska fram ditt namn.

6. Om du min vän, jag wet du det har varit Jag vågar dig än kalla så, Fast mina tankar långt bort från dig farit Ej desto mindre ännu hos dig vara må.

7. Adjö min vän, nu önskar jag dig lycka Och sälls-
het uti dina unga år! Må ingen sorg ditt glada hjerta trycka, må glädjen följa dig i dina spår.

8. Ja, nu så får jag affsed af dig taga, För sista gången räcka dig min hand. Nu får jag åter ensam gå och klaga, Ty här finns ingen som mig trösta kan.

9. Så lef nu väl med den du tänkt att älska, Så inte den blir narrad lifsom jag; Men kom ihåg en gång när du skall svara För huru du i werlden handlat har.

Den femte:

1. En wisa jag nu sjunga will, adri adri adiral-
lanlej, Kom ynglingar och lyfthen till, adri adirallanlej,
Denna wisan är ej lång, Jag sjunger om den än en
gång. Hon handlar om en raffer dräng, Som lifwad
war i swäng.

2. Jag önskar dig ett godt nytt år, adri adri adir-
rallanlej, Att du en wacker fästman får, adri adirallanlej
Om du har tycke eller så, Så blir du fälle gift ändå.
Och wackra barn som flickan får, Det är hon sjelf också.

3. Men jag skall låta dig få höra på, adri adri
adirallanlej, Att du till andra gossar gå, adri adirallan-
lej För en i Torp och två i By och fem i Nedra, sju i
Ny. Du håller dem alla lika kär Jag wet det sanning är.

4. Kommer du ej mer ihåg, adri adri adirallanlej,
De långa winterqwällarna, adri adirallanlej Jag gief,
jag led, jag frös för dig Och därför älskar jag wift dig.
Jag trampat månet fjät för dig När andra hwilat sig.

5. Kommer du ej mer ihåg, adri adri adirallanlej,
När jag bredwid din sida låg, adri adirallanlej, Du tryckte
mig intill ditt bröst, Du sad' jag war din enda tröst.
Du lofwade att aldrig swika skall För jord och him-
mel all.

Den sjette:

Ebba Brahes Kagan.

1. Den lätta manteln breder aftenstunden, Så ljuf
och wäntlig öfwer haf och land Och sångarskaran tystnat
har i lunden Och Mälarn hwilar wid des stolta strand.
I nattens lugna sköt naturen hwilar, Men inom detta
bröst en stormwind ilar.

2. Åh, friden egde jag i forna dagar Och himlen
såg jag leende och blå, Och menskosjälén har ett språk
som talar, Så kärleksrikt jag kunde ej förstå, Jag lycklig
war, när morgonen mig wäckte, När qwällens sol i wäs-
gorna sig släkte.

3. Jag lycklig war, så oskuldsfull jag drömde, Att
pydd jag stod, som Gustaf Adolfs brud, Och hoppet i
min själ sin wällust lände, Och smykade min wäg med
blomsterfrud, Men tro ej hoppet, det skall sorger föda,
Det är en orm, som tjuvar för att döda.

4. Åh, snart förgäfves skall din ljufwa flamma,
Sig höja uti ömt bewakad brand. Allt är förbi, min
werld är ej densamma, En hatad boja fångsla skall min
hand. O! Gustaf Adolf lär mig att förfaka Och tänk
med köld på De la Gardes maka.

5. War kall. War kall och låt mig ensam lidå,
Och tröttnad gå på mina fäders graf. En huldrif ge-
nius står inwid min sida, Lills ödet bryta skall min wand-
ringsstaf, En engel, tröstande mitt sorgsna sinne, Och en-
gelén heter Gustaf Adolfs minne.
